

bevillingen eller paa anden Maade gøre Rede for, at den ikke kunde anvendes paa den Maade. Man kunde saa anjøre om Til-lædelse til at anvende den til Forberedelses-klæster. Det er det, man gør, naar senere Love gøre Poster paa Finansloven ubrugelige. Det kan jo godt ske, at man ved at vedtage senere Love, efter at Finansloven er bleven færdig, gør Poster paa Finansloven ubrugelige; men derfor gør man ikke Tæstet i Finansloven om. Det er det, der er sket her. Det foreløbige Budget, som er blevet foreløbig Lov for det Aar, har man forandret og ikke holdt sig til den oprindelige Tæst. Nu haaber jeg, at den ærede Ord-sfører kan forstaa, hvad jeg er utilfreds med i denne Sag. Jeg mener, at det er en Sag, som aabent og klart burde have været fore-lagt Rigsdagen, saaledes at denne kunde have faaet Lejlighed til at prøve, om den vilde give denne Bevilling til Forberedelses-klæsterne; men selv om Rigsdagen var villig til det, og selv om den altsaa nu har givet sin Godkendelse bag efter — og det var jo det, den ærede Ordsfører paaberaabte sig — kan det dog ikke berettigke Ministeriet til at handle, som det har handlet.

Jeg kommer dernæst til det sidste Punkt, det stadig voksende Understud i Vestindien. Der er 3 Hovedposter, der ere i en stadig og ikke glædelig Vækst. For det første er der Mellemværendet med Kolonialtæsterne. Kolonialraadene lægge uden videre deres Bud-getter ikke paa Balance, men paa Understud, i den Formening, at den danske Statskæse dækker det. Kolonialraadene sigte ganske aabenhjertig, i alt Fald paa St. Croix, at dette har svækket deres Ansvarskælelse, og dette kan man jo nok forstaa. Hvis et Kommunalraad eller Amtsråd vidste, at hvis det ikke fik Balance paa Budgettet, saa fik det uden videre Understudet af Stats-kæsen, saa vil jeg nok spørge, hvordan det saa vilde blive. Det vilde ogsaa nok mærke, at Ansvarskælelsen gled væk; der vilde ikke blive knebet saa meget paa Beje og andre Ting. Det gælder som sagt ogsaa Mellem-værendet, der er stadig voksende med henved $\frac{1}{2}$ Million, og som nu er vokset til 5,383,323 Kr. I 1882—83 sagde den da-værende Finansminister, da man i Føl-tinget begyndte at tale med ham om, at det var galt med det stadig voksende Mellem-værende med Vestindien, at han ogsaa havde godt Haab om, at det nu skulde være forbi, og angav saa sine Grunde, hvorfor han troede, at Mellemværendet nu vilde blive be-talt tilbage. Men denne Forudsigelse har jo vist sig ikke ret at holde Stik. Der er dernæst en anden Post — jeg angav jo 3 —

som er stadig voksende. Det er Saanet. Paa de Bestindiske Der betaler man ingen Renter, det er ikke Stik der. — Endelig er der Sukkerfogeriet. Udgifterne til det ere ogsaa stadig voksende. Det betaler dog en Gang imellem Renter, men for det meste ikke. — Der er altsaa 3 stadig voksende Poster, som gøre, at Underballancen nu er vokset til 9,217,710 Kr. — Man kunde saa sigte dertil — det sagde ogsaa den ærede Ordsfører —: „Ja, hvad skal der da gøres, der er intet at gøre.“ Ja, det er jo en egen Ting at lade det gaa saaledes uden at Lovbemyndigelse, og det er jo erkendt fra alle Sider, at den formelle Lovbemyndigelse savnes til at lade Mellemværendet med Vestindien saaledes vedblive at vokse.

Jeg skal tillige bemærke, at det forekommer mig, at det dog virkelig er noget forunderligt, at der paa nogle smaa Der, som kun ere 6 Kvadratinde store og med kun 32—33,000 Indbyggere, skal være et Guver-nement, der koster 100,000 Kr. om Aaret. Det forekommer mig dog, at en saa stor Bestyrrelse, der maaste kunde være passende paa den Tid, da de vare virkelig Kolonier i Ordets Bemærkelse, ikke passer længere nu; der maatte dog være en Mulighed for, at der ikke behøvedes et saadant Guvernement, som koster 100,000 Kr. om Aaret. Endelig er der Rets- og Politivæsenet — altsaa for-uden Militærvæsenet. Det tager 200,000 Kr. om Aaret. Det forekommer mig ogsaa at være et ganske overordentlig stort Appa-rat til en Befolkning, der ikke en Gang er saa stor som et Amts Befolkning. Endelig er der det militære Budget, det andrager 300,000 Kr. Naar man saa endda havde nogen Fornøjelse af de Penge, og der var Haab om, at Tilstanden kunde forbedres, saa var det en anden Ting, men derom er der ikke det mindste Haab. Var der endda en saadan Tilfredshed paa Derne, at de vare os tak-skyldige for det, saa kunde man maaste finde sig i det, men det er der jo ikke. Jeg skal med den højtærede Formands Tillædelse op-læse et Par Ord af en Kolonialraadsbetænt-ning, afgiven af et samlet Udvalg eller i alt Fald af Udvalget paa et Medlem nær, hvori man siger: „Det er Kolonialraadets Med-lemmer bekendt, at Raadet i en Række af Aar vedvarende har protesteret imod vor befestelige Administration og paa det ind-stændigste har anbefalet Indskrænkninger i alle Brancher, men det har været forgæves, idet saavel Guvernementet som Regeringen i Moderlandet har vendt det døde Dre til vore alvorligste Forestillinger“, og saa udtaler Betæntningen videre, hvordan de have ment, at der kunde spares, men man vender det